

N:o 145.

Af Herr Johan Olsson: Derom att den afgift, som erlægges för bränvinsminuterung och utskänkning, måtte ingå till Staten.

En fråga, som allt sedan 1853 års riksdag utgjort ett tvisteämne och väl aldrig upphörer att vara det, intilldess att en gång rättelse vinnes, är den inkomst som uppkommer genom minuterings- och utskänkningshandel af bränvin och andra spirituösa drycker i stad och å land.

Att under en tid, då allt gynnande blifvit af allmänna meningen i landet ogilladt och jemlikhet i skyldigheter och rättigheter blifvit rättvisligen dagens lösen, tillskapa en författning, så i grunden obillig som den, hvilken 1855 trädde i verksamhet i fråga om dessa inkomster, kunde man väl förutse följderna deraf, erfarenheten har äfven visat den alltmer i dagen fallande skepnaden.

Den förmån, som sålunda hufvudsakligen blef städerna beviljad, har af opinionen långt före detta blifvit, icke i förhastande utan med tåligt lidande, utdömd och fordrar sin rättvisa rättelse och synes icke längre böra uppehållas för en bättre reglering, ty nationen fördrager icke att åt vissa korporationer framför öfriga tillgodogöra sig fördelar liksom att tillskapa en stat i staten på konsumtionen eller det allmännas bekostnad.

Svenska folket har sitt öga vänt åt den nya Representationen, att den skall återföra en rättmätig jemlikhet till fördelar för det allmänna.

Sedan de ljusstrålar blifvit ovedersägligen skuggade och iklädt sig en dräkt, som afbildar Statens ofvisliga behof att fylla den brist, som är nödig för hans upprätthållande, så torde det vara representantens pligt att se sig om efter anskaffande af medel, utan att sträcka handen efter det rörelsekapital, som i Riksbanken förefinnes, hvilket väl behöfves, till att i låneväg bisträcka landets näringar.

En tidrymd af mer än tio år har kommit städerna tillgodo, troligen millioner riksdaler årligen af ifrågavarande utskänkings- och utminuteringsavgift; ja på denna väg måhända mer än dessa i bevillning bidraga till Staten. Rättskänslan, statsmannakloket, nödvändigheten och billigheten kräfver att söka de offer, som kunna stå till buds för det allmännas välbefinnande. Jag vågar dock, med iakttagande och upphäfvande af de författningar, som hittills i denna del varit gällande, därför föreslå följande:

- 1:o Att alla de, som af vederbörlig myndighet blifvit förordade och som välkände antagne, att få så i städerna som å landet utöfva minut- och utskänkingshandel af bränvin och andra spirituösa drycker, böra för sin rörelse taxeras att erlægga bevilning till Staten, på de grunder och i kraft af den lag, som af förordnade komitéer blifva föreskrifna.
- 2:o För den händelse att Utskottet skulle finna skäligt att landstingsinstitution för bestridande till sina nödiga utgifter böra från Staten erhålla bidrag, må en femtedel af denna dess inkomst utgifvas och anordnas till Landstingen, beräknad tillkomma hvarje län efter rundt 100-tal på folk-mängden, och på enahanda grund till den eller de städer, som icke i förening med Landsting deltaga.
- Om remiss till Bevilnings-Utskottet anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1868.

Johan Olsson.

N:o 146.

Af Herr Johan Olsson: Om nedsättning af minsta bränvinstillverkningsbeloppet till 100 kannor för dygn.

Uti Kongl. Förordningen den 13 December 1863, angående vilkoren för bränvinstillverkningen, stadgas i 4 §, att högsta tillverkningen på dygn, för hvilken anmälan får ske, skall vara 1,000 kannor och minsta beloppet 300 kannor på dygn. Detta stadgande utestänger alla mindre jordbrukare från rättigheten att sjelfva använda sina produkter genom oförmåga att anlägga dyrbara brännerier, som tillverka minimibeloppet, utan nödgas lägga sina produkter i händerna på den större jordbrukaren eller rättare på fabriksbrännaren, oftast till nedsatta priser och oskäligt ökade transporter, som ytterligare minska varuvärdet; men blefve antalet af tillverkningen nedsatt till 100 kannor på dygn, skulle den mindre bemedlade jordbrukaren komma i tillfälle att sjelf få använda och förädla sina alster, till fördel för sig och grannar samt utfodringen vid deras ladugårdar, och skulle följaktligen kontrollen häröfver icke blifva särdeles betungande, enär brännerier i byar, belägna i närheten af hvarandra, skjutsningen af kontrollören delvis af bränvinsbrännarne på deras bekostnad utgöres,